

2den Behandling, for at blive rettet i dens Enkeltigheder nogenlunde i Overensstemmelse med, hvad her er foreslaaet af Udvalget, og efter de Bemærkninger, som jeg idag vil modtage fra Thinget.

Finantsministeren: Da det ærede Udvalg har erklæret sig enig i den første Deel af Regjeringens Udkast, som angaaer den fremtidige Anvæisningsmaade af Gager, Pensioner, m. m., skal jeg ikke videre opholde mig derved. Hvad derimod den anden Deel af Lovudkastet, som angaaer de fremtidige Regler for Forskuds væsenet, betræffer, vil jeg tillade mig kortelig at dvæle ved de Hovedpunkter, som af den ærede Ordfører ere fremhævede. Det vil af Udkastets § 5 bemærkes, at den Bemyndigelse, i Henseende til Forskudsvæsenet for Fremtiden, som Regjeringen har begjæret sig tilstaaet, er en dobbelt; den angaaer deels, om jeg saa maa sige, de almindelige løbende Dvartalsforsbud paa Gager, deels større Forsbud indtil Beløbet af et Aars Gage. De Regler, som deri ere fremsatte, ere aldeles ikke nye; de indeholdes nemlig deels allerede i de Regler, som bleve givne af høifalig Kong Christian den 8de under 2den November 1840 og deels ere de senere blevne nøiagtigt bestemte og indskrænkede ved Reskriptet af 25de April 1844. Imidlertid indeholde de Regler, som ved disse ældre kongelige Resolutioner ere givne, gunstigere Bestemmelser for Embedsstanden, end dem, som Regjeringen har dristet sig til at bringe i Forslag ved Udkastets § 5. Nu kan jeg ikke nægte, at der er en væsentlig Forskjel mellem Nødvendigheden af de to Arter af Forsbud, som det er foreslaaet, at Regjeringen i Fremtiden skulde kunne have Bemyndigelse til at bevilge. Medens nemlig det under Nr. 2 fremsatte Forslag visse indholder og ogsaa maa erkjendes at indeholde en meget betydelig Begunsti-

gelse for Embedsstanden, saa troer jeg derimod, at Forslaget under Nr. 1 maa betragtes fra et andet Standpunkt, nemlig som en nødvendig administrativ Forholdsregel og mindre som en Begunstigelse for Embedsstanden; skjøndt den vistnok i mange Tilfælde fremtræder ikke blot som en meget betydelig Begunstigelse for den paagjældende Embedsmand, men ogsaa kan bidrage til hans Redning. Hvad Bemyndigelsen til at tilstaae indtil 1 Aars Gageforsbud angaaer, maa jeg derimod erkjende, at den henhører mindre under Nødvendighedens end under Begunstigelsens Gebeet, og da det efter de af det ærede Udvalg foreløbig afgivne Retninger om denne Sag fremgaaer, at Udvalget, hvad dette Punkt angaaer, har været enig i, ikke at tilraade Thinget dets Antagelse, være sig fordi Udvalgets samtlige Medlemmer ikke finde det rigtigt at give saa store Begunstigelser, eller fordi man maa sige med Hensyn til de nærværende Tidsomstændigheder ikke finder det tilraadeligt, at gaae ind derpaa, skal jeg altsaa ikke videre gaae ind paa dette Punkt, idet jeg ogsaa maa forudsætte at, efterat Finantsudvalget, bestaaende af 15 Medlemmer, har udtalt sig imod en saadan Foranstaltning, det dog ikke vilde nytte, at Regjeringen fastholder det, naar den ikke med det Samme kan erklære det for aldeles nødvendigt. Dog skylder jeg at bemærke, at, naar den ærede Ordfører som et væsentligt Beviis for, at Begunstigelser i Fremtiden ikke burde tilstaaes Embedsmænd, har anført Fortidens affrækkende Exempel, saa troer jeg, at dette Beviis er mindre træffende; thi naar man vil paaberaabe sig Fortiden, troer jeg ikke, at man bør paaberaabe sig det, som ikke har været en ligefrem Følge af Foranstaltningen, saaledes som den i Fortiden har været givet, men en Følge af, at denne tidligere er blevet misbrugt.